

Най-после се сѣти, че отъ пжтъ иде и е гладенъ.

— Чакай да видишъ, мама, какво ще те нагостя. Най-хубавата кокошчица! Тлъста, тлъста, та дори и кокалчетата ѝ се стопиха.

Сложи тя софрата, сложи и тенджерата съ зелето, а не може да намѣри новата кърпа, дето я бѣше приготвила нарочно за Пенчо, да го посрещне съ нея на софрата.

— Ухъ, мама, нали съмъ си стара, залисия? Затулила съмъ нейде кърпата. Но ти не ми задирай, маминъ. Сѣ по тебе ми бѣше ума.

Пенчо бърза да седне на софрата, че отъ сутринъта не е ялъ. Започватъ да ядатъ. Пенчо гребе съ вилницата отъ зелето, гребе и търси да намѣри нѣщо отъ кокошчицата.

— Ами кокошката кжде е, мамо?

— Нали ти казахъ, маминъ? Тлъста бѣше, та цѣла се е стопила.

По едно време Пенчо улавя нѣщо съ вилницата на дъното на тенджерата.

— Ахъ ето,—вика той. — Това трѣбва да е отъ кокошката. Само кожата е останала. Вдига нагоре и що да види. Кърпата, дето я търсѣше баба Тонка.

— Ухъ, маминъ! — вайка се баба Тонка, — рекохъ и азъ като гостенинъ да те посрещна. Но нали съмъ си залисия! Добре, че кърпата се намѣри. Вземи я сега да си обършешъ ржцетъ.

Н. Гарваловъ